

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 5/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Ing. Martin Chlapík s.r.o., Sládkovičova 13, Žilina, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 8T/35/2024 z 21. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy a porušenia čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 8T/35/2024 z 21. októbra 2024.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že je v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 8T/35/2024 trestne stíhaný pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, a to na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátor“) č. k. 2 Pv 151/24/5511-19 zo 7. mája 2024. Sťažovateľ bol uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 35Tp/29/2024-49 z 3. marca 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tpo/15/2024-80 z 18. marca 2024 vzatý do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Okresný súd po doručení obžaloby prokurátora č. k. 2 Pv 151/24/5511-19 zo 7. mája 2024 trestným rozkazom sp. zn. 8T/35/2024 z 21. mája 2024 sťažovateľa uznal vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom strázenia a trest

zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 24 mesiacov, proti ktorému sťažovateľ podal v zákonnej lehote odpor ako opravný prostriedok.

3. Okresný súd v ďalšom priebehu konania uznesením č. k. 8T/35/2024-133 z 22. mája 2024 podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku vzal na vedomie späťvzatie prokurátorom podanej obžaloby č. k. 2 Pv 151/24/5511-19 zo 7. mája 2024 doručenej v rovnaký deň okresnému súdu. Dôvodom tohto postupu okresného súdu bola procesná aktivita prokurátora, ktorý po výsluchu sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní jeho väzby vzal podanú obžalobu späť. Okresný súd ďalším uznesením č. k. 8T/35/2024-135 z 24. mája 2024 podľa § 180 Trestného poriadku v spojení s § 174 ods. 1 Trestného poriadku opravil výrok svojho uznesenia č. k. 8T/35/2024-133 z 22. mája 2024 tak, že podľa § 355 ods. 7 Trestného poriadku samosudkyňa neberie späťvzatie obžaloby podanej prokurátorom 7. mája 2024 pod č. k. 2Pv/151/24/5511-19 na vedomie. Dôvodom tohto postupu okresného súdu bolo zistenie inej zrejmej nesprávnosti uznesenia z 22. mája 2024, keď *„aj s prihliadnutím na ustanovenie § 355 ods. 7 Tr. por bolo zrejmé, že v čase späťvzatia obžaloby bol trestný rozkaz už doručený, teda obžalobu nebolo možné vziať späť.“*. Napokon okresný súd tretím uznesením sp. zn. 8T/35/2024 z 21. októbra 2024 podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku vzal na vedomie späťvzatie obžaloby podanej prokurátorom 7. mája 2024 pod č. k. 2Pv/151/24/5511-19 na vedomie. Dôvodom tohto postupu okresného súdu bola procesná aktivita prokurátora, ktorý po nariadení hlavného pojednávania na 21. október 2024 pred jeho otvorením opätovne vzal podanú obžalobu späť.

4. Sťažovateľ rozdelil svoju argumentáciu proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 8T/35/2024 z 21. októbra 2024 do dvoch rovín.

5. V prvej rovine svojej argumentácie sťažovateľ namietol *„zákonnosť postupu polície pri jeho zastavení a následnom riešení priestupku nezapnutých svetiel na motorovom vozidle, ktoré riešenie tohto priestupku zo strany polície pokračovalo bezdôvodnou výzvou na podrobenie sa skúške na prítomnosť alkoholu a iných návykových látok, na ktorý postup polície neexistoval žiaden zákonný dôvod a tak tento postup bol svojvoľný a nezákonný, pričom na základe takéhoto nezákonného postupu zo strany polície nemôže byť založené zákonné trestné stíhanie.“*. Sťažovateľ sa následne veľmi podrobne aj s odkazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaoberá výkladom právomoci príslušníkov Policajného zboru vo všeobecnej rovine, ako aj v osobitnej rovine pri výkone kontroly v cestnej premávke, pričom je toho názoru, že ak *„policiajt zastaví motorové vozidlo bezdôvodne (napr. iba za účelom prostého preverenia, či vodič má skutočne pri sebe všetky potrebné doklady), teda jeho činnosť by od počiatku nebola v súlade so zákonom (pretože vykonal služobný zákrok, hoci neboli splnené podmienky), nemôže existovať zákonný podklad ani pre výkon jeho ďalších oprávnení, napr. kontrolovať technický stav vozidla, merať alebo vážiť vozidlo, zisťovať prítomnosť alkoholu v krvi vodiča alebo prítomnosť omamných a psychotropných látok ako v tomto prípade.“*. Teda aj pri pripustení zastavenia motorového vozidla z dôvodu nezapnutých stretávacích svetiel, ako to bolo v jeho prípade, ako zákonného kompetenčného oprávnenia príslušníka Policajného zboru pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky vyvstáva podľa sťažovateľa ďalej otázka existencie zákonného dôvodu/dôvodov na pokračovanie vo výkone ďalších kompetenčných oprávnení príslušníkov Policajného zboru, ako napríklad kontroly technického stavu vozidla, zisťovania prítomnosti alkoholu v krvi vodiča alebo zisťovania prítomnosti omamných a psychotropných látok, a to všetko subsumovaných pod všeobecný legálny dôvod dohľadu

nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky. Sťažovateľ je tak presvedčený o tom, že ak v konkrétnom prípade nebolo preukázané aspoň podozrenie z páchania priestupku alebo trestného činu osôb nachádzajúcich sa vo vozidle, ktoré bolo zastavené príslušníkmi Policajného zboru, tak služobný zákrok spočívajúci v takomto zastavení motorového vozidla bol nezákonný, čo potvrdili aj zakročujúci príslušníci Policajného zboru, ktorí nepreukázali existenciu takých konkrétnych skutočností, ktoré by opodstatňovali dôvodnosť podozrenia z páchania trestného činu alebo aspoň priestupku ako zákonného predpokladu na zastavenie motorového vozidla.

6. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ rozporuje zákonnosť postupu okresného súdu, ktorý najprv uznesením č. k. 8T/35/2024-133 z 22. mája 2024 podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku vzal na vedomie späťvzatie obžaloby prokurátorom po jeho výsluchu v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní jeho väzby, čo následne negoval ďalším uznesením č. k. 8T/35/2024-135 z 24. mája 2024, keď prihliadol na inú zrejmu nesprávnosť svojho vlastného uznesenia z 22. mája 2024, aby následne uznesením sp. zn. 8T/35/2024 z 21. októbra 2024 podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku opätovne vzal na vedomie späťvzatie prokurátorom podanej obžaloby, ktorý ju vzal späť pred otvorením hlavného pojednávania nariadeného na 21. október 2024.

7. Predostretý postup okresného súdu v súčinnosti s postupom prokurátora je podľa sťažovateľa nezákonný, keďže (i) mu okresný súd doručil trestný rozkaz sp. zn. 8T/35/2024 z 21. mája 2024, ktorým ho odsúdil na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov ešte pred tým, ako rozhodol o ďalšom trvaní jeho väzby po podaní obžaloby, (ii) prokurátor po zistení, že podal obžalobu aj napriek tomu, že rozhodnutie o vznesení obvinenia nenadobudlo právoplatnosť z dôvodu nerozhodnutia o ním zahlásenej sťažnosti ako obvineného proti vzneseniu obvinenia, ju vzal späť, a to aj napriek doručeniu trestného rozkazu okresného súdu sp. zn. 8T/35/2024 z 21. mája 2024 majúceho povahu odsudzujúceho rozsudku, čo (iii) okresný súd najprv uznesením z 22. mája 2024 podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku vzal na vedomie, aby následne ďalším svojím uznesením z 24. mája 2024 tento svoj postup znegoval, (iv) po čom okresný súd nariadil termín hlavného pojednávania na 21. október 2024, na ktorom prokurátor navrhoval, aby okresný súd prijal obžalobu podľa § 241 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku, proti čomu by vzdoroval podaním sťažnosti na nadriadenom súde, a (v) napokon prokurátor po otvorení hlavného pojednávania 21. októbra 2024 vzal obžalobu opätovne späť podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku, čo okresný súd vzal na vedomie uznesením z 21. októbra 2024, pričom takýto postup nie je podľa § 355 ods. 7 Trestného poriadku možný, a čo už raz aj okresný súd uznesením z 24. mája 2024 sám naprával, (vi) čím sa tak trestná jeho trestná vec vrátila do prípravného konania len so zámerom umožniť prokurátorovi napraviť vlastné pochybenie spočívajúce v nerozhodnutí o obvineným podanej sťažnosti proti vzneseniu obvinenia, keď aj napriek tomuto pochybeniu podal obžalobu a okresný súd o nej rozhodol trestným rozkazom.

8. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o vyslovení porušenia ním označených základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy a práv podľa čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie, prizná mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K právomoci ústavného súdu všeobecne:

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

15. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

17. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

II.2. Posúdenie veci:

18. Ústavný súd generálne k obsahu sťažovateľom vznesených námietok a v súvislosti s ním namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazuje na to, že z obsahu týchto práv vyplýva, že sú „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016, I. ÚS 517/2022), v dôsledku čoho je možné právne účinným spôsobom namietat' ich porušenie v konaní pred ústavným súdom až po právoplatnom skončení daného konania, resp. uplatnení všetkých opravných prostriedkov v trestnom konaní vrátane tých pochybení, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu. V nadväznosti na to ústavný súd stabilne judikuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj vo veci konajúcich súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09, IV. ÚS 166/2010, II. ÚS 425/2017, III. ÚS 156/2021, IV. ÚS 80/2022, IV. ÚS 407/2024). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

19. Ústavný súd teda v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných právnych noriem. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09, IV. ÚS 407/2024).

20. Predostretú, už ustálenú rozhodovaciu prax ústavný súd rekapituloval aj vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 212/2022 z 28. júna 2022 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2022, v ktorom opakovane prízvukoval, že „Možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s určitými výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (pozri napr. aj uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 80/2022-16 z 15. februára 2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.“. Tieto závery sa plne vzťahujú aj na subsidiaritu právomoci ústavného súdu vo vzťahu k touto ústavnou sťažnosťou namietanému porušeniu základných práv postupom okresného súdu ako súdu prvého stupňa.

21. Tieto závery sa plne vzťahujú aj na subsidiaritu právomoci ústavného súdu vo vzťahu k touto ústavnou sťažnosťou namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa vo vzťahu k postupu a napadnutému uzneseniu okresného súdu, keďže nejde o rozhodnutie o veci samej a v súdnom konaní platí, že nedostatky skorších štádií konania sa odstraňujú v jeho neskoršom priebehu. Zákonné predpoklady na ochranu základných práv sťažovateľa v priebehu trestného konania vytvárajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku.

22. Aktuálne je vec podľa § 239 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku v štádiu prípravného konania. S konkrétnou procesnou situáciou sa bude musieť vysporiadať prokurátor, a ak bude podaná obžaloba, tak súd v tom štádiu konania, ktoré už prebehlo a v prípade podania obžaloby sa bude opakovať. Ak bude vec prejednaná na hlavnom pojednávaní, procesnými námietkami väd konania, ako aj skutkovými a kvalifikačnými otázkami sa bude zaoberať

na základe odvolania, ak bude sťažovateľom podané, odvolací súd a eventuálne následne dovolací súd na základe podaného dovolania. Predmetom konania pred ústavným súdom môže byť len, ako to už bolo objasnené, výsledková spravodlivosť, a to po vyčerpaní použitia všetkých skorších prostriedkov nápravy, ak by sa sťažovateľ domnieval, že došlo k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd. Podľa chronicky známej a konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd (okrem definovaných výnimiek, akou je väzba), nevstupuje do prebiehajúceho trestného konania ako „priebežne dozorový súd“. Sťažovateľ teda uplatnením svojho práva na obhajobu v priebehu trestného konania aj prostredníctvom využitia opravných prostriedkov reálne (v materiálnej rovine) má, resp. bude mať možnosť právne účinným spôsobom namietat porušenie svojich základných práv a slobôd pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 236/2016, I. ÚS 517/2022).

23. Výsledne nemožno očakávať vstup ústavného súdu do prebiehajúceho konania, ktorý by nahrádzal orgány tohto konania s právomocou predchádzajúcou právomoci ústavného súdu, preto ústavný súd odmieta podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu